

end den, vi har her hos os, og som har ansvaret for de her lovgivninger, og sådan er det jo ikke.

Sådan er det faktisk ikke, og jeg vil meget gerne give Boligudvalget nogle tal for, hvordan det landkort ser ud, altså inden for den almene sektor. Det ser faktisk sådan ud, at om ca. 11 pct. af samtlige lejligheder kan man sige, at vi her har nogle problemer. Og det vil altså sige, at man også inden for den almene sektors egne rækker har brug for nogle skub og nogle udviklinger, der går i en anden retning. Jeg tror nok, hr. Keld Albrechtsen på et tidspunkt var inde på, at der er nogle, som slet ikke har modtaget nogen igennem den kommunale anvisning.

Så det, vi forestiller os her i forhold til de fleksible anvisningsregler, hvor man rigtig nok fremmer de stærke beboere, vil jo være noget, man skal gøre i de afdelinger, hvor der er en massiv sammenklumpning af sociale problemer, hvorimod man jo altså ikke skal bruge det i de andre afdelinger – og det er sådan cirka 450.000 lejligheder – hvor man kunne sige til kommunerne, og det er det, de har sagt til os, at her vil vi i fremtiden bruge vores kommunale anvisningsregler, sådan at man i virkeligheden skal bruge ét sæt regler, når det drejer sig om svage afdelinger, og et andet sæt regler, når det er stærke afdelinger, for ikke at få nogen skubbet ud, så vi kan give alle en bedre mulighed for at orientere sig bredt på boligmarkedet.

Og det har jo også været baggrunden for, at vi har sagt til det private andelsboligområde – som i øvrigt selv frivilligt, lige mens vi sad og forhandlede det her i regeringen, meldte sig på banen med, at de gerne vil være med til at løfte denne her opgave – at vi har bundet den ende, og sagt, at dér, hvor der er offentlig støtte, er der sådan set ikke noget særlig nyt i, at man går ind og giver vilkår. Og her altså et socialt vilkår, hvor man skal stille hver tiende andelsbolig til rådighed for køb til en familie, der har nogle problemer.

Det er der jo ikke noget nyt i. Vi sætter vilkår, hver gang vi lægger en støtteordning frem her i Folketinget. Hver gang vi vedtager en støtteordning, sætter vi vilkår på, lige så vel som vi nu sætter vilkår på om, at lejlighederne skal have en bestemt størrelse, at de helst skal kunne holde, og der skal helst ikke være for mange byggeskader osv., osv. Det er sådan, de forslag her skal forstås.

Det andet, der så er tale om her, også for ligesom at få proportionerne lidt på plads, er beboermaksimum. Hvis det nu var modsat, kunne

man spørge, hvor mange man egentlig synes, det er rimeligt, der bor på et antal kvadratmeter. Her ved vi, at der er nogle lejligheder, der tilsyneladende bliver beboet af mange generationer, mange mennesker, at der sker slid på lejligheden, og at det er til gene for dem, der i øvrigt bor i boligområdet. I øvrigt er der også situationer, hvor vi har hørt, at unge mennesker med anden etnisk baggrund, som endelig har fået deres egen bolig, føler et pres fra familien for, at den jo nu godt kan flytte ind hos det her unge par, som egentlig gerne vil integreres i det danske samfund, egentlig gerne vil finde deres egen tilværelse. De siger nu tak for det til os, for nu kan de sige til deres familie, som måske bagved står og presser dem, at de ikke må. Det er faktisk forbudt i en toværelses lejlighed at have mere end én husstand.

Det er jo sådan set det, der er tale om i det her forslag. Vi forholder os ikke til, hvor mange børn folk får; det må de selv om. Vi forholder os i indflytningssituationen til, at der ikke må være mere end to pr. rum i fremtidige udlejeningsaftaler. Vi taler ikke om dem, der er. Der er ikke nogen, der skal flytte, der er ikke nogen, der skal dirigeres rundt med. Vi taler om fremtiden, og der skal man forholde sig til, hvor mange det er hensigtsmæssigt, der kan flytte ind her.

Hvis der så er en gammel syg mor, der skal passes, o.k. så er der dispensationsregler; hvis der er flere børn, end man måske sådan lige kan forestille sig, så er det o.k. Men det, der er tale om her, er, at der i små toværelses lejligheder ikke skal bo tre generationer til skade og til gene for dem, der i øvrigt bor i ejendommen; det er, hvad der er tale om.

Om det så er blevet en for firkantet regel, skal vi selvfølgelig diskutere. Det, vi har forestillet os i loven, er, at kommunen, hvis loven vel at mærke bliver vedtaget, jo får en mulighed for, at de kan køre folkeregistret og CPR-registret sammen, det vil sige, at kommunen på en skærm kan se, at der nu faktisk bor 12 mennesker i en toværelses lejlighed. Det er uhensigtsmæssigt, og de kan så sige til udlejeren, at det her faktisk er ulovligt, og at man er nødt til at opsig dem. Hvis man er kommet ind, vel vidende at man ikke måtte være mere end de to pr. rum, så handler man jo ulovligt, hvis man tager sin familie ind alligevel. Dét er det, vi så siger, at her kan kommunen, hvis den synes det, træffe den beslutning at pålægge udlejeren at opsig den pågældende familie.